

N:o 194.

Af herr **A. V. Ljungman**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om upphäfvande af §§ 23 och 38 i fiskeristadgan den 29 juni 1852.

Genom utfärdandet af kongl. fiskeristadgan den 29 juni 1852 fastställdes dels uti § 22, på hvilket sätt »för hvarje ort» skulle »bestämmas, under hvilka delar af året, med hänsigt till det ena eller andra fiskslagets lektid, fisket efter samma fiskslag bör inställas», dels uti § 23, under hvilka tider af året fiske efter hummer och ostron vore förbjudet.

Några andra skäl för den undantagsställning, som sålunda skapades för fisket efter hummer och ostron, än det att en kongl. förordning, innehållande förbud mot fiske af hummer under viss tid, sedan 1837 förefunnits och att man höll före att dessa hafsdjur, på grund af deras förekomst blott vid rikets västkust, jemförelsevis lätt kunde göras till föremål för direkta bestämmelser i sjelfva stadgan, hafva väl knappast funnits och kunna i alla händelser icke hafva varit synnerligen mer berättigade. Någon olägenhet af att förbudet mot ifrågavarande fiskes utöfning under viss årstid förekom i sjelfva fiskeristadgan för hela riket framträdde icke förr, än man började ändra de 1852 fastställda bestämmelserna, utan att förut höra de fiskande; ty först derigenom blef det uppenbart i hvilken *sämre* ställning än öfrige fiskare hummerfiskaren kommit. *Före* utfärdandet af förbud mot utöfningen under viss tid af året utaf annat fiske än efter hummer och ostron måste nemligen i öfverensstämmelse med fiskeristadgans § 22 de fiskande höras, hvilket deremot icke är fallet i fråga om hummer och ostronfiske. Att denna omständighet icke är af blott helt ringa betydelse, bör vara klart

redan deraf, att hummerfisket till dels eger rum å enskilda personer tillhöriga fiskegrund och att i följd af förbud, hvarigenom tiden för fiskets utöfning inskränkes, inkomsten af fisket kan ganska väsentligt minskas, på samma gång som de fiskande beröfvas en del af den möjlighet till fördelaktig användning af materiel och arbetskraft, som före förbudets utfärdande förefans. Den inskränkning i nyttjanderätten till enskild egendom och i utsigterna för särskildt de fattigaste bland fiskarena att kunna försörja sig, som ett förbud mot fiskes utöfning under viss årstid i regeln innebär, i förening med behovet af att före hvarje prohibitiv reglering af fiske med syfte att förbättra fisket inhemta de fiskandes både yrkeserfarenhet och önskningsar, om säkerhet för ett godt resultat skall erhållas, gör att man aldrig bör underlåta att lemna de fiskande tillfälle att få uttala deras mening i fråga om förslag till sådan reglering. Man bör ej heller vid behandlingen af dylika förslag förgäta den betydelsefulla erfarenheten, att fiskeförbud oftast skapat lagbrytare och demoraliserat fiskarebefolkningen, utan att någon nämnvärd förbättring i fisket genom förbuden ernåtts.

Olämpligheten af det ifrågavarande förbudets införande i allmänna fiskeristadgan framgår vidare, i afseende på ostronfisket, deraf, att ostron i Sverige blott förekomma inom mellersta och norra bohusländska skärgården samt å enskilda personer tillhöriga fiskegrund, och i afseende på hummerfisket deraf, att förbudet måste tillämpas äfven vid södra Hallands och vestra Skånes kuster, fast hummer der ej är föremål för särskildt fiske med för sådant afsedd redskap, utan endast mer tillfälligtvis erhålles i för annat fiske utsatta redskap, och förbudet sålunda der tydligen är ändamålslost. Olämpligheten af att förbudet mot hummerfiskes utöfvande under viss årstid fått inflyta i allmänna fiskeristadgan framstår slutligen deraf, att skilda trakter erbjuda olika förhållanden och hafva olika intressen och önskningsar, hvilkas tillmötesgående kräfver en olika begränsning af fridlysningstiden, hvartill kommer att de skilda trakternas önskningsar i saken ingalunda alltid äro beständiga, utan kunna vexla med inträdandet af olikartade förhållanden. I Norge hafva för den skull och för skilda kuststräckor faststälts ganska olika tider för hummerns fridlysning.

Äfven förbudet mot försäljning af hummer och ostron under fridlysningstiden är olämpligt så till vida, att det svårligen kan göras effektivt, så länge utländsk hummer och utländska ostron under samma tid i obegränsad myckenhet få införas och till salu utbjudas.

Skall emellertid för hummer finnas en allmän fredningstid införd i fiskeristadgan för riket, bör den ej vara längre än nödigt är för att skydda

hummern under den tid han ombyter skal, d. v. s. ej längre än från medlet af juli till medlet af september, samt det i öfrigt öfverlåtas åt de skilda orterna att erhålla denna fredningstid utsträckt till att afse tiden närmast före eller närmast efter den allmänna fredningstiden genom antagandet, på sätt i § 22 fiskeristadgan föreskrifves, af särskilda bestämmelser om sådan utsträckning af fredningen.

Den förlängning af fredningstiden för hummer och ostron under september, som föreslås uti den 1881 förordnade kungliga fiskerikomiténs förslag till ny fiskeristadga, har ej af komitén kunnat med ett enda ord motiveras och torde vara en förhastad förändring eller kanske rent af en blott misskrifning.

Frågan om ändrad fridlysningstid för hummer har ofta varit på tal inom Bohuslän, der fiskarens och fiskhandlarnes liksom de skilda trakternas intressen långt ifrån alltid äro öfverensstämmande och der senast erfarenheten från hösten 1886 medförde en ökad åstundan hos fiskhandlarna om utsträckning af fridlysningstiden för hummer till åtminstone slutet af september månad, och då denna åstundan i förening med andra skäl, för hvilka här ej lämpligen bör redogöras, föranledde den för Göteborgs och Bohus läns hafsfisken tillförordnade fiskeritillsyningsmannen att ingifva förslag till ändring af fiskeristadgans ifrågavarande bestämmelser samt detta hans förslag, utan att fiskarbefolkningen gafs tillfälle att få yttra sig i saken och utan föregående nöjaktig utredning, blef af Kongl. Maj:t fastställt den 24 april 1890; så hafva de, hvilkas intressen blifvit genom ändringen tillbakasatta, sökt rättelse. Hurudan utgången af denna sak än må blifva, så innebär dock alltid qvarstående i fiskeristadgan af undantagsbestämmelserna rörande fiske af hummer och ostron den faran, att fiskarena när som helst kunna blifva helt plötsligt öfverraskade af på *blott* tjenstemannagodtycke grundade inskränknningar i näringsutöfningen, ett förhållande, som är så mycket betänkligare, som en dugande och tidsenlig fiskeriadministration inom riket fullständigt saknas.

På grund af hvad sålunda anförts, får jag härmed hemställa,

att kammaren ville för sin del besluta, att Riksdagen måtte i skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla om upphäfvande af §§ 23 och 38 i kongl. fiskeristadgan den 29 juni 1852.

Stockholm den 28 mars 1892.

Axel Vilh. Ljungman.

Till Konungen.

Uti nådig kungörelse den 24 april förra året har Eders Kongl. Maj:t förordnat om utsträckning af fridlysningstiden för hummer till äfven senare hälften af september månad, men då denna förändring af 23 och 38 §§ af nådiga fiskeristadgan den 29 juni 1852 vållat fiskarena stora olägenheter derigenom, att fisket utan tillräcklig anledning inskränkts under en del af året, då det i regeln lämpligen kan bedrifvas, få vi undertecknade bohuslänske skärgårdsbor härmed på nedan anförda grunder underdånigast anhålla om nådig rättelse.

Förändringen i fråga har sitt upphof uti en ansökan från länets fiskeritillsyningsman doktor *A. H. A. Malm*, hvilken senare, såsom allmänt känt är, icke eger någon nämnvärd kunskap om vare sig bohuslänska skärgården eller hafs-fiskebedriften eller eljest ådagalägger något intresse för bohuslänska fiskerinäringen, men låtit, utan att närmare utreda saken, förleda sig af det i början af hösten 1886 rådande undantagsförhållandet, att en mängd hummer dog i både tinor och sumpar, till att begära den ifrågavarande inskränkningen i hummerfisket hos Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Göteborg, som, utan att förut höra fiskarbefolkningen, förordade det förhastade förslaget hos Eders Kongl. Maj:t.

Förkortandet af tiden för höstfisket efter hummer är så mycket kännbarare, som det ymniga sillfisket numer under en betydande del af hösten rycker fiskarbefolkningen bort från hummerfisket och som talrike fiskare nu under senare hälften af september beröfvas den lönande inkomst, de förr hade af hummerfisket. Ur syftet att föröka hummerns mängd genom fredning låter förändringen heller icke försvara sig, enär inskränkningen i sådant fall borde hafva träffat fisket under försommaren, då romkläckningen är förestående, hummern går närmast land och högst upp på grunden samt alltså äfven är mest utsatt för ödeläggelse genom oförståndigt fiske.

Uti *Danmark* är hummerfisket i öppna hafvet fritt under hela året, men i Limfjorden är det förbjudet under juli månad, under det att i *sydöstra Norge* hummerfisket är förbjudet i Nedenäs amt från 1 juli till 15 september, i Smaalenenes amt från 15 juli till 15 september och i Akers-

hus, Kristiania, Buskeruds, Jarlsberg och Laurvigs samt Bratsbergs amter under blott augusti månad.

På grund af det anförda få vi alltså i djupaste underdånighet hemställa,

det tacktes Eders Kongl. Maj:ts vidtagna den förändring i §§ 23 och 38 nådiga fiskeristadgan den 29 juni 1852, att hummerfiske må vara förbjudet från och med den 15 juni till och med den 15 september.

Gåsö, Gullholman, Helleviksstrand, Kärringön, Mollösund, Kyrkesund m. fl. fiskelägen i maj 1891.

Underdånigast.

(Underskrifter.)

Till Konungen.

Med anledning af den i uppbenbar strid mot hvad eljest i liknande fall är öfligt stående behandling, som på grund af Eders Kongl. Maj:ts nådiga remiss den 16 sistlidne maj kommit en från min valkrets såsom riksdagsman i Andra Kammaren ingifven underdånig ansökan om ändring uti §§ 23 och 38 af kongl. fiskeristadgan den 29 juni 1852 till del från Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Göteborg, får jag, som i tjugu års tid nästan oafbrutet sysslat med bohuslänska hafsfsikebedriften rörande angelägenheter och derunder förvärfvat noggrann bekantskap med skärgårdsbefolkningens förhållanden, härmed i djupaste underdånighet framlägga en gensaga mot Eders Kongl. Maj:ts nämnde befallningshafvandes den 5 dennes öfver bemälda ansökan afgifna underdåniga utlåtande.

Efter en föregående saklig utredning, dervid icke blott framstående naturforskare och kongl. vetenskapsakademien sig yttrat, utan *äfven fiskarbefolkningen blef hörd*, utfärdades under åren 1833 och 1837 förbud mot fiske af hummer under tiden från och med den 1 juli till och med den 15 september, hvilket förbud bibehölls uti kongl. fiskeristadgan den 29 juni 1852. Vetenskapsmännen framhöllo väl, att ur synpunkten af hummerns förökande en utsträckning af förbudet under försommaren kunde an-

ses gagnelig (Bohuslänsk Fiskeritidskrift, 1885, sid. 92—93, 99, 110—111, 122, 148), men Kongl. Maj:t ansåg sig icke böra frångå den på grund äfven af fiskarbefolkningens medgifvande en gång fastställda fredningstiden. Bland fiskarena var förbudet emellertid aldrig riktigt omtyckt, och motionen i bondeståndet vid riksdagen åren 1859—1860 om förbudets upphäfvande angifver helt visst den mest vanliga uppfattningen hos fiskarena eller att förbudet hvarken ökat tillgången på hummer eller eljest gagnat fisket deraf (Bondeståndets protokoller vid lagtima riksdagen i Stockholm år 1859, sid. 250—251).

Det nämnda förbudet var emellertid utfärdadt med obestriddigt syfte att *upphjelpa hummerfisket genom fredning* af hummern »under den tid af året, då densamme vanligen faller rommen och ombyter skal», under det att det den 24 april 1890 på fiskeritillsyningsmannens i länet tillskyndan utfärdade förbudet deremot är tillkommet utan föregående saklig utredning och utan att fiskarbefolkningen på något sätt blifvit hörd eller underrättats om hvad som med hänsyn till fredningstidens förlängning förehades, och med tydligt syfte att *göra handeln med levande hummer mindre riskabel* och mer lönande för hummerhandlarne i norra Bohuslän. I afseende på det senare förbudet har alltså icke blott öfvergifvits det eljest i liknande fall följda bruket att låta dem, som närmast träffas af förbudet, före utfärdandet få yttra sig om dess behöflighet, utan äfven tillämpats en alldeles ny grundsats för vår näringslagstiftning, eller att produktion bör inskränkas allt efter produktförsäljarens bekvämlighet och fördel.

Granskar man nu den utredning, som lemnats af tillsyningsmannen för länets hafsfsken och Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Göteborg, skall man snart finna, att den blott åberopar sig på tvenne (säger 2) hummerhandlare i Tanums socken uti nordliga Bohuslän samt de få herrar, som närvarit vid fiskeriföreningens i Strömstad möte den 1 sistlidne oktober, men icke på en enda vare sig fiskare eller hummerhandlare i det öfriga Bohuslän. Vore emellertid verkliga uppfattningen i bohuslänska skärgården sådan, som tillsyningsmannen påstår, hade det väl icke varit svårt för honom att skaffa offentliga uttalanden i mängd, under det att saknaden af sådana uttalanden nu vederlägger hans påståendens trovärdighet. Den verkamme hummerhandlare, *Isak Larsson* från Gullholmen, som åvägabragt den underdåniga ansökningsen i fråga, torde helt visst ega mångfaldigt större erfarenhet såsom fiskare och idka hummeruppköp öfver större område, än de af tillsyningsmannen åberopade tvenne hummerhandlarne, och de, som jemte den förre undertecknat samma ansökan, torde äfven de vara personer,

som väl vetat, både hvad de gjorde och hvad deras fiskebedrift kräfver. Deras ansökan torde ock både i afseende på kunskap om de »på hafsfiskebedriften inverkande förhållandena» och med hänsyn till förandet af »ett hyfsadt och för befolkningen tillständigt tal» synnerligen fördelaktigt utmärka sig framför Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvandes underdåniga utlåtande.

Är det väl rättvist, att den fattige fiskaren skall få sin näringsutöfning inskränkt blott därför, att den jämförelsevis rike fiskhandlaren skall förtjena mer penningar med mindre risk, och är det väl rimligare, att utfärda ett förbud mot hummerfiske af sådan orsak, än att t. ex. utfärda förbud mot odling af sådana frukter, som lätt skämmas, och hvilkas försäljning därför äfven bereder frukthandlaren ringa eller ingen vinst; och om nu än medgifves, att hummern kan betinga litet högre pris i början af oktober än i slutet af september, är det väl därför mer skäl att förbjuda hummerfisket under sistnämnda tid, än att förbjuda produktionen och försäljningen af andra matvaror under sådan årstid, då de äro billigast? Är det vidare väl ens rimligt att inskränka fisket och försäljningen af hummer under en viss del af året utmed Sveriges hela västkust blott därför, att en sådan inskränkning uppgifves vara önskelig för Norrvikens fögderi i Bohuslän? Vore då ej lämpligare att, på sätt t. ex. i södra Norge egt rum, afpassa förbudet efter de skilda trakternas olika behof, då ingens rätt kunde sägas trädd för nära. Skulle därför Norrvikens *fiskare* verkligen önska förlängning af den tid, under hvilken hummer icke får fiskas, må de gerna få sin vilja fram, blott andra traktens fiskare vederfaras samma tillmötesgående med hänsyn till deras lika berättigade önskningsar.

Uti den ifrågavarande utredningen har sålunda icke tagits någon den allra minsta hänsyn till vare sig mellersta eller södra delarne af länets skärgård eller till de olika anspråk, skilda trakter och skilda slag af fiskande ega. De, hvilka idka hummerfiske som binäring åt storsjöfisket och de, hvilka idka det som binäring åt landtbruket, hafva helt olika önskningsar både sinsemellan och med de fiskare, som hafva att lifnära sig af det s. k. småfiskets afkastning. Den som idkar hummerfiske såsom blott binäring har sålunda föga invändning att göra mot ett förbud under den tid, han är upptagen af hufvudnäringens utöfning, under det att för den fattige småfiskaren alla inskränkningar i näringsutöfningen äfven äro inskränkningar i möjligheten för honom att kunna försörja sig.

Det bör heller icke förbises, att med den lifliga förbindelse med angränsande länder, som numera eger rum, innebär en längre utsträckt förbuds-

tid, än den grannländerna hafva, någon gång äfven den olägenheten, att det längre förbudets tillämpning, åtminstone i närheten af städer och större badorter, försvåras under den tid, införsel från det ena eller andra grannlandet fritt pågår, då fiskarena lätt frestas till öfverträdelser derigenom, att deras fångst kan gå under namn af utländsk vara. Fiskarena inse heller icke vare sig nödvändigheten eller fördelen af, att de skola vara mer inskränkta i sin näringsutöfning, än deras utländske konkurrenter äro i sin.

Såsom en allmänt erkänd regel torde kunna anföras, att näringslivets uppblomstring förutsätter *näringsutöfningens trygghet*, men hvilken trygghet erbjuder väl bohuslänska hafs fisket sina idkare, om desse riskera att plötsligt öfverraskas af än det ena än det andra näringsutöfningen inskränkande förbudet på tillskyndan af en för samma näringsutöfning lika främmande som för näringsidkarnes välfärd liknöjd fiskeritillsyningsman? Hur kan väl talas ens om sådan trygghet i ett län, der förbud på de lösaste grunder faktiskt utfärdats, och der man endast har det energiska uppträdandet från Orusts och Tjörns fiskeriförening att tacka för, att bohuslänska skärgården icke äfven erhöi en den mest orimliga »ordningsstadga för sillfisket» fastställd till efterrättelse af Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande?

Hvad tillsyningsmannen anför om, att hans ansökan om förbudet var fiskarbefolkningen bekant genom hans berättelser och genom de utdrag ur dessa, som förekommit i tidningarna, så torde vara öfverflödigt mer än blott nämna, att fiskarbefolkningen icke läser vare sig de förra eller de senare, och att för öfrigt ingen utan särskild anledning plägar fästa afseende vid tillsyningsmannens förslag, enär dessa så allmänt anses för mindre välbetänkta, att man tager för gifvet, att de icke kunna till någon allvarlig åtgärd föranleda. Något tillfälle för fiskarbefolkningen att inlägga »*gensaga*» mot hvad den icke visste af, fans väl icke heller, och en hvar, som känner till fiskebefolkningens lynne vet mer än väl, att fiskarena icke utan att vara dertill genom faktisk olägenhet nödgade, taga något initiativ i slika saker. Fiskeritillsyningsmannens sätt att inhemta fiskarbefolkningens önsningar är emellertid lika nytt, som det är förkastligt och stridande mot svenska fiskerilagstiftningens anda.

Fiskeritillsyningsmannens uppgifter så väl om det förmenta hummerfiskeregalet som om lagstiftningen för hummerfisket i Norge och om hummerhandeln i Bohuslän m. m. röja blott obekantskap med ämnet och visa äfven de, hur svaga grunder han har att stödja sig på. Förbud emot hummerfiske under hösten skulle helt visst vara regel och icke sällsynt undantag, om tillsyningsmannens uppfattning vore riktig. Vattnet är heller icke var-

mare eller mer ödeläggande för hummer vid Bohusläns än vid grannländernas eller till och med än sydligare belägna länders kuster, der man icke ansett sig behöfva ett sådant förbud mot hummerfiske under senare hälften af september som det ifrågavarande.

Sökandenas anmärkning om, att »förkortandet af tiden för höstfisket efter hummer är så mycket känbarare, som det ymniga sillfisket numer under en betydande del af hösten rycker fiskarbefolkningen bort från hummerfisket och som talrika fiskare nu under senare hälften af september beröfvas den lönande inkomst, de förr hade af hummerfisket», är tydligen en ovederlägglig sanning, som tillsyningsmannen sökt komma ifrån genom att i sitt yttrande *afsigtligt* vanställa densamma. Sillfisket har för öfrigt under vintern dragit så många fiskande från hummerfisket, att man helt visst icke numer kan med samma skäl som förr orda om någon öfverfiskning.

Det mest betänkliga uti Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvandes och fiskeritillsyningsmannens åtgöranden med hänsyn till saken i fråga ligger emellertid deruti, att skärgårdsbefolkningen, om desamma vunne nådigt bifall, skulle finna sig vara utsatt för en fullständigt *godtycklig* behandling, hvarigenom den mer inflytelserike och ekonomiskt starkare kunde med fiskeritillsyningsmannens tillhjälp förvärfva sig förmåner på den svagares bekostnad. Dylika ärendens afgörande på det nu nyinslagna sättet skulle ock tydligt nog medföra en vådlig *demoralisation*.

På grund af hvad sålunda i underdånighet anförts, får jag alltså hemställa,

det måtte antingen lagstiftningen för hummerfisket återbringas till den lydelse, den hade före den den 24 april 1890 vidtagna ändringen, eller ock ärendet återförvisas till förnyad utredning inom länet genom bland annat fiskarbefolkningens hörande.

Lilldal den 10 november 1891.

Underdånigst.

Axel Vilh. Ljungman.

Riksdagsman för Orust och Tjörn.

Till Riksdagens Justitieombudsman.

Under våren förra året öfverraskades fiskarena i bohuslänska skärgården af ett den 24 april utfärdadt förbud mot idkande af hummerfiske under senare hälften af september månad. Då emellertid detta förbud, i motsats mot det 1833 och 1837 utfärdade och i kongl. fiskeristadgan den 29 juni 1852 i §§ 23 och 38 influtna påbudet om hummerns fridlysning under tiden från början af juli till medlet af september, tillkommit, *utan att fiskarbefolkningen förut fått yttra sig öfver förbudets behöflighet eller inflytande på näringslivet*; så hemställde jag i förening med talrike andre fiskeriidkare hos Kongl. Maj:t i underdånighet om ändring af det nya förbudet, i hopp om att åtminstone få vår sak underkastad samma allvarliga utredning, som under 1830-talet egde rum med hänsyn till lagstiftningen för hummerfisket. Detta hopp har emellertid fullständigt svikits, ty på grund af Kongl. Maj:ts nådiga remiss den 16 sistlidne maj af den nämnda hemställan till Konungens befallningshafvande i länet har denna myndighet blott funnit för godt höra tillsyningsmannen eller den s. k. intendenten vid länets hafsfisken, hvilken åter i sin ordning endast inhemtat upplysningar från tvenne hummerhandlare i Tanums socken samt de få herrkarlar, hvilka i Strömstad uppträda såsom s. k. fiskeriförening. *Hela fiskarbefolkningen har deremot behandlats såsom om den icke funnits till.*

Uti sitt underdåniga utlåtande den 5 sistlidne november i ärendet har Konungens befallningshafvande i länet bland annat framhållit, att »sökande fiskarbefolkningen bort vända sig till intendenten vid länets hafsfisken med begäran om råd och upplysning i förevarande fråga»; men till hvilket gagn skulle väl ett sådant handlingssätt från fiskarbefolkningens sida kunna leda, då tillsyningsmannen eller den s. k. intendenten vid länets hafsfisken väl icke lär vilja tillstå, att han för att göra sig bemärkt åvägabragt det ifrågasvarande förbudet, och då han i sin inbillade höghet är allt annat än tillgänglig för fiskarbefolkningens önsknings, hvilka han, till följd af sin så uppenbara obekantskap med både fiskebedriften och fiskarbefolkningens förhållanden, icke ens kan uppfatta, samt då hans egenskaper i öfrigt göra honom snart sagdt omöjlig att anlita, hvilket allt äfven tvingade storsjöfiskarena i länet att förra året utesluta honom ur styrelsen för länets fiskare-

förening, sedan han försökt hindra till och med de mest nödiga förbättringar i dennas förvaltning.

Då emellertid en fortsättning på den nu sålunda inslagna banan, att utan föregående utredning genom äfven deras hörande, hvilka närmast drabbas af förbuden, utfärda det ena förbudet efter det andra, skulle »bereda en allmän osäkerhet för medborgarnes rättigheter» i skärgården, får jag, med hänvisning till den af riksdagsmannen i Andra Kammaren för Orust och Tjörn nyligen till Kongl. Maj:t ingifna underdåniga skrifvelse i ämnet och med åberopande af §§ 2, 14 och 19 i instruktionen för rikets ständers justitieombudsman den 1 mars 1830, härmedels vördsammast hemställa om vidtagandet af sådana åtgärder, hvarigenom fiskarbefolkningen kunde i någon mån åtminstone varda för framtiden skyddad emot de för hennes näringslif så skadliga ändringarna på grund af blott embetsmannagodtycke i fiskerilagstiftningen.

Kolbuxeröd, Henån, den 1 december 1891.

Isak Larsson.